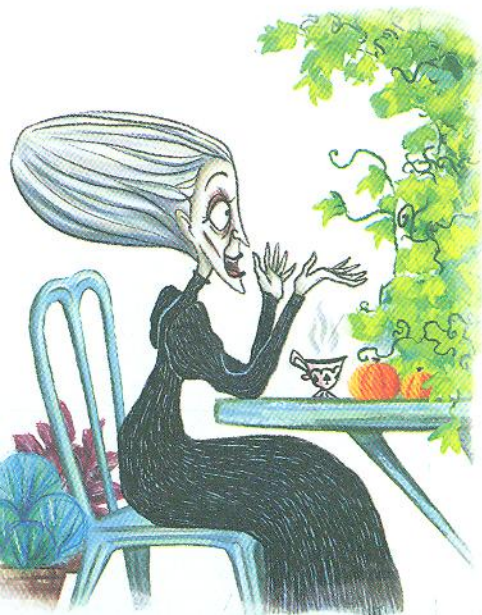

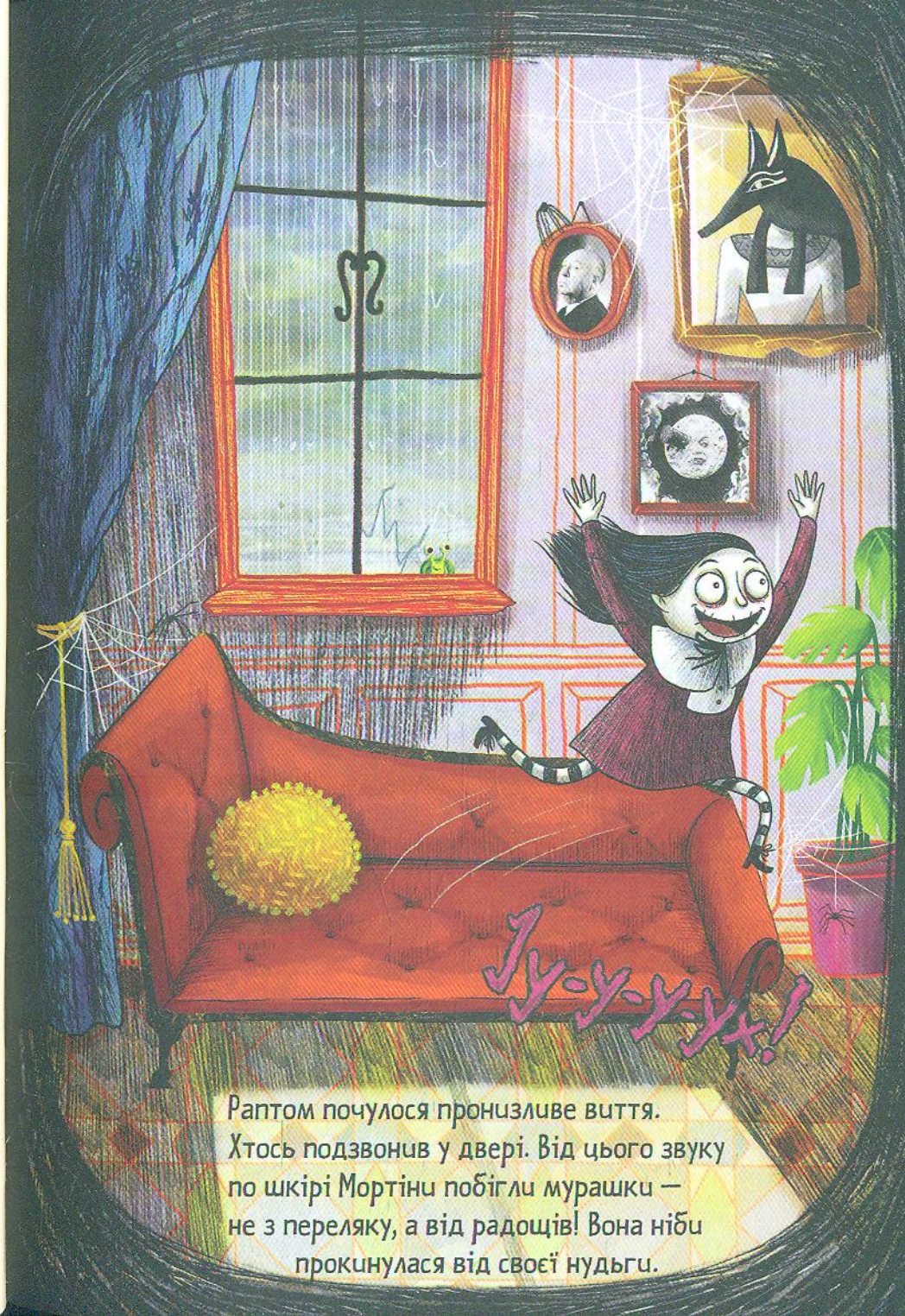

Дощ ішов та йшов... Мортіна нудилася, бо діти з селища не з'являлись на Покинутій віллі вже кілька днів. Пес Смуток десь вештався цілий ранок.

У дощ він любив полювати на жаб. І навіть тітонька Домовина останнім часом не ходила з ним разом, бо тепер мала «городне хобі».

Вона знайшла одну старезну книгу «Чарівні рослини», і їй закортіло виростити пліткучий плющ. Це особлива рослина: що більше з нею розмовляєш і пліткуєш, то краще вона росте. І ось незабаром їхня оранжерея перетворилась на плющеві хащі, бо тітонька страшенно любить теревенити.

Раптом почулося пронизливе виття. Хтось подзвонив у двері. Від цього звуку по шкірі Мортіни побігли мурашки — не з переляку, а від радощів! Вона ніби прокинулася від своєї нудьги.

У саду стояла чорна-пречорна карета, а перед дверима стояв хлопчик, який своїм вбранням нагадував маленького джентльмена. Він тримав чорну-пречорну парасольку.

— Ти, мабуть, Мортіна, п'явильно? — спитав він, кумедно вимовляючи слова.

— Так, я Мортіна. А ти хто? — поцікавилась вона.

— Я твої двоювідний бват, кузен Ділбевт, із вілли Дувничка. Я отви-мав запвошення... Хіба тітонька Домовина тебе не попеведила?

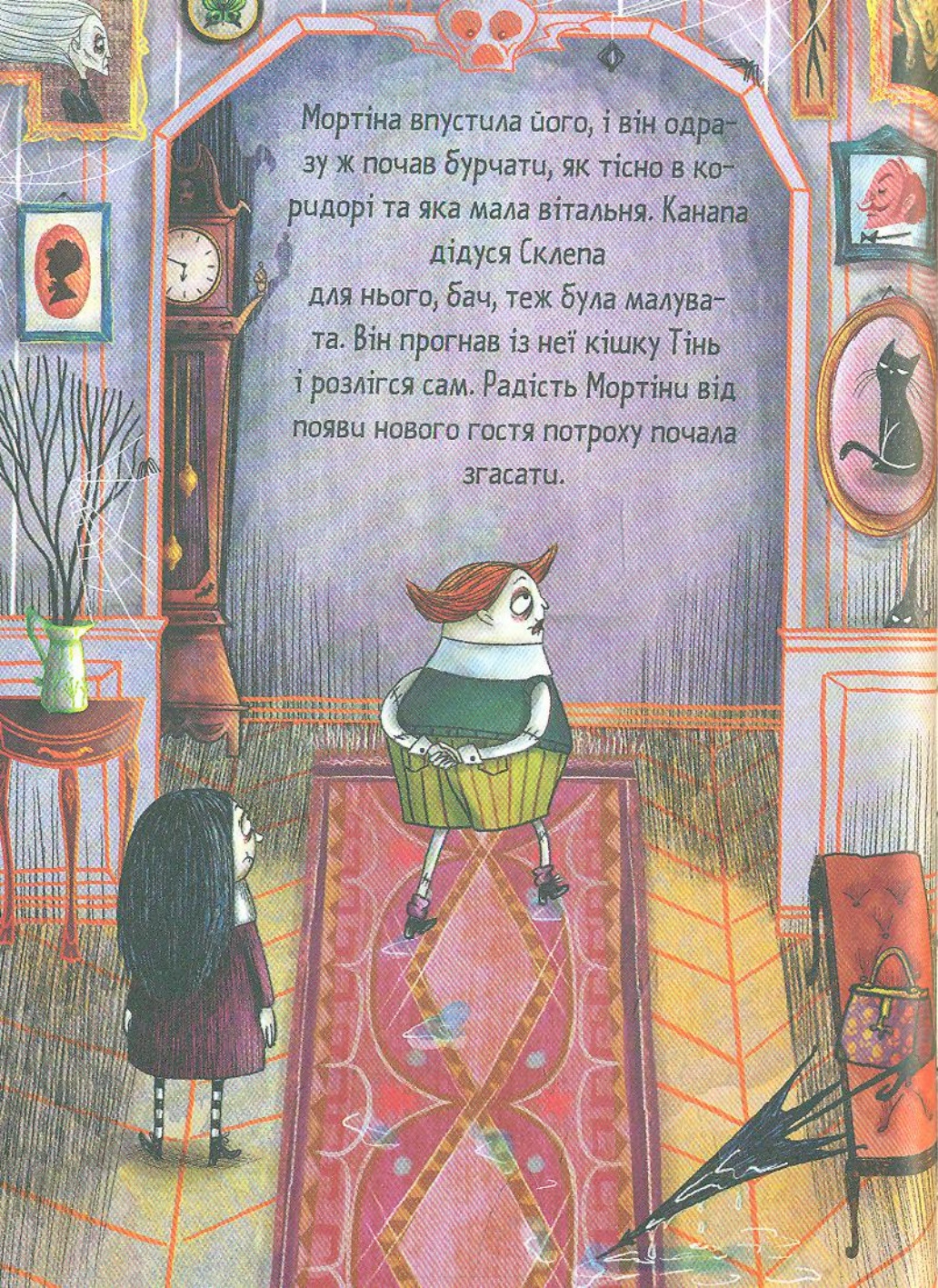
Ні.

Тітонька ні про що її не попереджала. До того ж Мортіна навіть не пам'ятала жодного кузена на ім'я Ділберт.

*Бабуся
Зуба
спочиває
тут*

ВІЧНА
ПАМ'ЯТЬ

Мортіна впустила його, і він одразу ж почав бурчати, як тісно в коридорі та яка мала вітальня. Канапа дідуся Склепа для нього, бач, теж була малувата. Він прогнав із неї кішку Тінь і розлігся сам. Радість Мортіни від появи нового гостя потроху почала згасати.

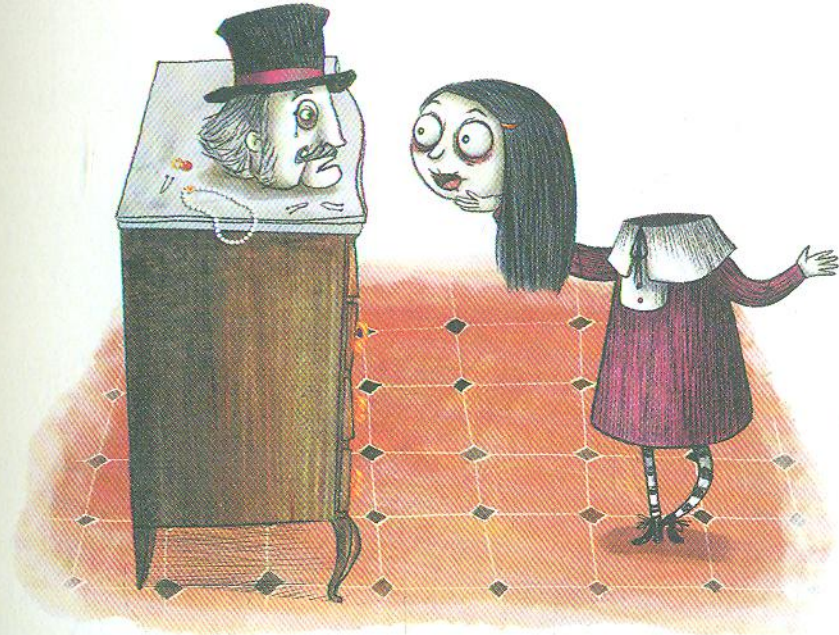

Ділберт як справжній аристократ забажав велику чашку теплою гарбузового соку з трьома кубиками імбирних цукатів. Та ще з однією ложкою павучої ікри. І тут рештки доброго настрою Мортіни зовсім зчезли. Мортіна принесла все й подалася шукати тітоньку Домовину, аби спитати, чи справді вона запрошувала цього химерного кузена.

Та тітонька Домовина наче крізь землю провалилась!
Її ніде не було, навіть в оранжереї, де кущився
гігантський плющ.

Мортіна спробувала розпитати голову двоюрідного діда
Порчі, що хропіла на комоді, але він не бачив тітоньку вже
кілька днів. Вона звернулася до портрета дідуся Склепа,
проте й той не зустрів її. А тепер страшенно нудився,
бо вони з тітонькою розпочали партію в шахи, яку тепер
довелося відкласти.

Мортіна саме поверталась до кузена,
щоб повідомити про дивовижне зникнення
тітоньки Домовини, коли знову
завив дзвінок.

Ту-у-у-ух!

Мортіна відчинила двері
ї побачила свого друга Мікеле.
Хлопчик одразу щиро подякував за запрошення.

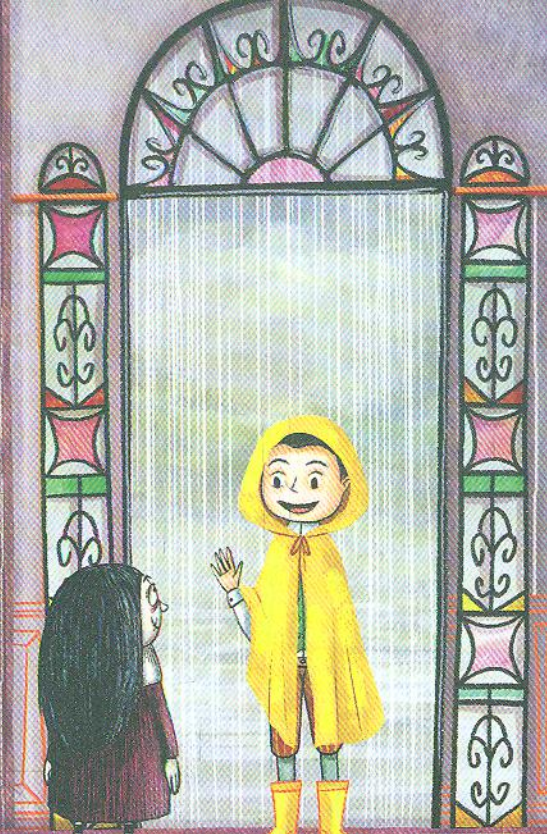
Дивно, Мортіна нічого не знала про
нього, хоча сама вона дуже зраділа,
що її друг навідався на віллу. Міке-
ле показав запрошення — клаптик
пожовклого пергаменту, на якому
був напис чудернацьким почерком.

*Запрошення на
вільну вечерю
із сюрпризом, яке
відбудеться сьогодні
ввечері на
ілюмінній віллі.*

І таким самим ку-
черявим почерком
було підписано:

*Тітонька
Домовина*

Мікеле

Усе це здавалося Мортіні трохи дивним,
особливо натяк на якісь там сюрпризи від
тітоньки... Але часу на роздуми не було, бо
знов завив дзвінок, а потім ще раз, і ще...

Ту-у-у-ух!